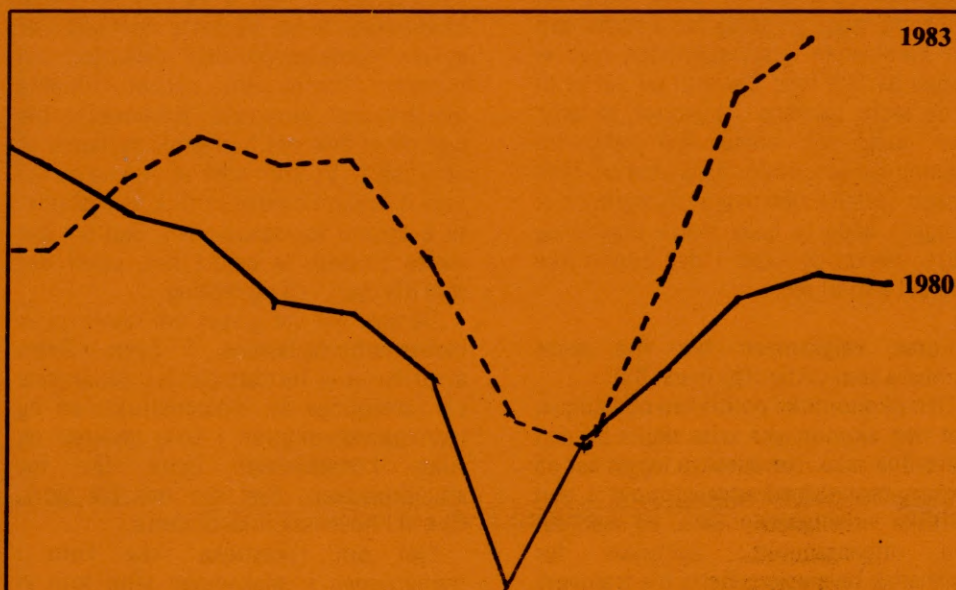

ffp

november -83

Kommunevalget -83 – stortingsvalget -85

Program-debatt

KLASSEKAMPEN-EKSTRA

OPPSUMMERING OM KOMUNEVALGET -83 FRA DSAU

Denne oppsummeringa er vedtatt i DSAU, etter behandling i DS. Den gjelder valgkampen. DS har ikke gjennomført noen ny diskusjon om forholdet mellom partiet og RV. En sårn diskusjon vil bli ført på etterjulsvinteren -84.

(1)

Målsettinga vår i kommunevalget -83 var to bystyreprerentanter innvalgt på RV-lista, større bredde i det bypolitiske arbeidet og økt innflytelse i bypolitikken gjennom flere folk i kommunale verv.

Målsettinga om to bystyreprerentanter er nådd, og med god margin. RV i Oslo endte opp med 7577 stemmer. Dette var 800 stemmer over målsettinga.

Målsettinga om større bredde i det bypolitiske arbeidet er delvis innfridd. Det er så langt grunnlag for å starte opp den kommende bystyreperioden med ei gruppe på åtte folk. Derimot ser det ut til at de store partiene i bystyret så langt som mulig vil holde RV vekk fra kommunale verv utafor bystyresalen. Men uansett dette vil den nye bystyregruppa gi mulighet både til både større bredde og bedre markering utad i det bypolitiske arbeidet enn til nå.

(2)

Foran valgkampen ble fire saker framheva som viktig (ffp mars -83):

1. Den økonomiske politikken og kampen mot den økonomiske krise skulle bli den overordna saka. Hovedvekta legges her på klasseagitasjon med utgangspunkt i den politiske virkeligheta i Oslo, og med det som utgangspunkt, agitasjon for sosialistisk revolusjon. Dette ble framheva som hovedsaka.

2. Rakettsaka, forsvarspolitikken og sivilberedskapen ble stilt som den nest viktigste saka.

3. Det ble stilt målsetting om å drive en særskilt kvinnevalgkamp i byen.

4. Det ble stilt målsetting om å drive en særskilt valgkamp overfor de drøyt fem prosent av Oslo-befolkninga som er innvandrere.

Denne innrettinga var i hovedsak riktig og ble i hovedsak fulgt. Den viktigste mangelen var at vi ikke stilte på tapetet å ta opp kravene til samene i Oslo i valgkampen. Dette var en sjåvinistisk feil, og den ble ikke retta opp under veis. Vurderinga av at rakettsaka kom til å bli ei hovedsak i valgkampen slo ikke til. I tillegg til de sakene som ble framheva på forhånd, ble påvising av forskjellen mellom oss og andre partier i arbeidsmåte ei sentral sak i valgkampen vår.

Hovedvekta ble i praksis lagt på klasseagitasjon med utgangspunkt i den økonomiske krise. Vi styrte stort sett klar av en »fordelingspolitisk» diskusjon om hvordan kommunens »knapt tilmålte midler» skal anvendes. Hovedvekta ble lagt på at hele det bestående systemet er ubrukbart. Vi kom også et stykke på vei med å bruke konkret kritikk av systemet til å agitere for sosialismen. Sjøl om det meste fortsatt er ugjort her, peker det som ble gjort i riktig retning.

Dårligst her var grepet om raseringa av industriarbeidsplassene i byen. Dette avspeiler at vi fortsatt har for dårlig greie på omlegginga av industristrukturen og næringslivsstrukturen i Oslo generelt og vilke konsekvenser dette får for arbeidsplassene. Sjøl om noe ble gjort, fikk vi i hovedsak ikke til dette.

Sjøl om rakettsaka ikke kom i framgrunnen i valgkampen sånn som vi hadde trudd, burde atskillig mer vært gjort for å agitere for forsvarspolitikken vår. Bl.a. fikk fredsmarsjen gå i fred for vårt vedkommende. Utspillet om

sivilberedskapen i Oslo var bra. Her begynner vi etter hvert å bli oppfatta som det eneste partiet i byen som tar dette problemet alvorlig, også blant grupper som ikke vanligvis ser vår vei. Støtten til Oslo HVs krav om øvingsfelt var riktig (sjøl om programmet ikke var helt riktig her).

Målsettinga å lage i stand en egen valgkamp retta til innvandrerne ble innfridd. De to innvandrerne i listetoppen dreiv et stort personlig arbeid. Det ble holdt et vellykka innvandermøte i RV-regi. Det ble laga ei ega avis. I flere bydeler ble denne delen av valgkampen prioritert høyt. Hovedsvakheten var at vi kom for seint igang og at mye av det som ble gjort over sommeren burde vært gjort på forsommeren.

Målsettinga med å få til en kvinneprofil på RV-lista ble innfridd og denne profilen prega også deler av agitasjonsmaterialet. Det ble arrangert en vellykka valgarbeiderkonferanse for kvinner. Utspillet om pornofri by var et bra initiativ.

Det ble lagt stor vekt på å vise forskjellen i arbeidsmåte mellom oss og andre partier. Gjennom budsjettavsløringa, opprusking i kommunal korrupsjon, samarbeid med fagforeninger osv, har vi klart å få en god del gjennomslag for at RV skiller seg fra de andre partiene ved at vi ikke jobber etter de vanlige »spillereglene», men med utgangspunkt i interessene til arbeidsfolk i byen.

Gjennom konkret klasseagitasjon, avsløringer, systemkritikk, har vi bedre og mer konkret enn før klart å plassere RV som et parti som er noe annet enn nok et radikalt reformparti, som et parti som er mot hele det bestående systemet, som et revolusjonært parti. Dette har trukket nye folk over til oss.

Samla sett har den politiske linja for valgkampen i byen liggi til venstre i forhold til forrige valg.

(3)

Satsinga på listetoppen som politisk kollektiv var riktig. Sammensettinga av toppen på lista var bra, og det ble drivi god personlig valgkamp av hele listetoppen, som samla en god del personlige stemmer.

Forøvrig var resten av lista i stor grad ei partiliste. Dette var også en av de viktigste svakhetene våre.

(4)

RV i byen gikk fram med bortimot 2500 stemmer dette valget. De viktigste kildene til framgangen var disse.

SV-sympatisører og -velgere som stemte RV fordi de vurderte RVs kommunalpolitiske praksis som mer verdt enn SVs, eller fordi de støtta RV som et revolusjonært alternativ til SVs omfordelingsreformisme.

SV gikk tilbake 1900 stemmer fra -81 til -83. En betydelig del av denne tilbakegangen skyldes antakelig folk som har stemt RV.

Kvinner som støtta RV-lista som kvinneliste.

Innvandrere som hadde stemmerett for første gang, en del folk som allerede sympatiserte med oss og en del nye sympatisører som vi vant i valgkampen.

En del klassebevisste sosialdemokrater som dels syns deres gamle parti DNA er handlingslamma og ikke noe alternativ til Høyre, dels syns at RV i praksis fører en politikk for arbeiderklassen.

DNA i Oslo klarte ikke å få til noe i retning av å drive virkelig klasseagitasjon. Og Stoltenberg viste seg fullstendig hjelpeslaus i så måte.

RV fikk en god del stemmer fra homofile, fordi Liv F _ toppa lista og fordi det ble drivi godt arbeid av ei svært aktiv valgkampgruppe.

RV fikk en del reine proteststemmer.

Det er ikke mulig å tallfeste hvor mange nye stemmer som kom fra hver av disse gruppene. Det er derfor heller ikke mulig å si hvor mye av framgangen som skyldes økt oppslutning om en

revolusjonær politikk, eller hvor mange som vil forbli RV-velgere ved neste korsvei. RV er det partiet som fikk flest slengstemmer. Det er SV- og DNA-velgere som har gitt flest slengere til RV.

RV i byen fikk alt i alt flere stemmer utafor partiets mer eller mindre faste omland enn ved noe tidligere valg. Dette skyldes for en stor del at den politiske innrettinga vår har vært riktig.

(5)

Deler av partiorganisasjonen gjorde opplagt sin beste valgkamp til nå. Det gjelder særlig partiet i indre by. Aktivt oppsøkende valgkamp ble drivi flere steder enn før. Og større deler av partiet enn før deltok aktivt.

Samtidig deltok deler av Oslo-partiet lite eller ikke i valgkampen. Virkelig bra valgkamp ble drivi bare på et fåtall arbeidsplasser. Vi fikk heller ikke til gjennomslag for at partimedlemmer som er organisert etter arbeidsplass skal delta i valgkampen der de bor, sjøl om en del folk deltok.

En av årsakene til dette er at det fortsatt fins ei linje mot valgkamp i Oslo-partiet. Det fins ei oppfatning av at valgkamp er lite viktig. Og det fins ei

oppfatning av at valgkamp er et »RV-anliggende», ikke noe som partiorganisasjonen er ansvarlig for å drive med.

(6)

Den politiske og organisatoriske ledelsen av valgkampforberedelsene og valgkampen fra DS og valgkampsentret var i hovedsak bra, og bedre enn før. Det ble her gjort en god del riktig. Sann som forslaget til distriktsmøtet i -82 om valget, satsinga på listetoppen, at det ble laga en realistisk plan for forberedelsene og gjennomføringa av valgkampen, og en i hovedsak riktig taktikk.

De planene som ble lagt ble i hovedsak gjennomført. Samtidig hadde DS en god del vansker med å få til den nødvendige prioriteringa av valgkampforberedelsene i hele tida fra distriktsmøtet og fram til 1. mai, og kom på etterkjelken med flere viktige saker, bl.a. programarbeidet. Den viktigste svikten dette førte til, var at for lite ble gjort på forsommeren for å mobilisere partiorganisasjonen til valgkampinnsats. De politiske forberedelsene av partistyrene ble heller ikke tatt skikkelig hand om.

UTTALELSE FRA DSAU OM STORTINGSVALGET 1985

DS har vedtatt å foreslå for Oslo-partiet at vi stiller oss som målsetting å få valgt inn en stortingsrepresentant i Oslo ved valget i 1985. Vi ber om at laga så snart som mulig tar stilling til dette forslaget.

Borgerskapets diktatur i Norge har form av ett av de sterkeste parlamentariske systemene noen gang noe sted. Tiltrua til dette systemet blant det arbeidende folket i Norge er svært stor. Bare et svært lite mindretall har sett gjennom dette og forstått at det bare er ei form for og et skalkeskjul for

borgerskapets klasseherredømme. Så lenge dette er situasjonen, er en sosialistisk revolusjon i Norge ikke mulig.

Det gjør at arbeidet for å avkle den norske klassesamarbeidsstaten, de parlamentariske forsamlingene, partisystemet, er et svært viktig kampområde for oss. Og en viktig del av jobben må gjøres innafra, ved at partiet er representert i storting og kommunestyre.

Lenin hevda at kommunistene må arbeide i parlamentariske forsamlinger, og at dette er *ei plikt* for dem. Han framstiller dette som ei av de

allmenngyldige erfaringene fra oktoberrevolusjonen, som ett av vilkårene for sosialistiske revolusjoner.

Dette gjelder ikke minst i Norge i dag.

Krigsfaren er økende i verden. Det gjør at partiet må drive allsidige politiske og organisatoriske forberedelser på krig. Men utsiktene til en sovjetisk okkupasjon av Norge svekker ikke betydninga av det parlametariske kampområdet. Tvert om. De gjør det desto viktigere for partiet å slåss for en sterkest mulig politisk posisjon og innflytelse. Om partiet er representert på stortinget eller ikke, har stor og direkte betydning for mulighetene våre til å slåss for politisk, sivil og militær beredskap, og mot tendenser idag som peker i retning av kapitulasjon og samarbeid med en russisk okkupant i morra. Og det har stor og direkte betydning for partiets muligheter til å spille en ledende rolle i motstandsfronten mot okkupanten.

Partiet har deltatt i valg sida 1973. Partiet i Oslo har også økt oppslutninga si fra valg til valg. I Oslo ble valgkampen i -81 oppsummert som den beste vi hadde gjort til da. Nå oppsummerer vi -83-valget som bedre enn det i -81. Samtidig er denne typen framganger *ikke nok* til at partiet blir representert i stortinget, i hvert fall ikke før på tampen av århundret.

I -73 stilte vi oss håpefullt målsettinga om stortingsmandat i Oslo. Sida dette har vi *ikke* stilt den. Når DS nå går inn for at vi skal stille denne målsettinga, er det ikke fordi vi ser det som »godt innafor mulighetenes rekkevidde» å doble stemmetallet vårt på to år. Tvert om, sannsynligheta er at vi ikke klarer dette. I en del henseender er også vilkåra dårligere for oss i -85 enn hva de var i -83. Som at en god del folk som stemmer på oss i kommunevalg ikke stemmer på oss i stortingsvalg. Som at innvandrerne ikke har stemmerett i -85. En vanlig bra gjennomført valgkamp vil derfor sannsynligvis ikke gi oss noen særlig

framgang i det hele tatt. Vi går inn for å stille stortingsmandat på dagsorden fordi vi mener det nå må til ei helt anna satsing fra Oslo-partiet om vi *noen gang* skal nå ei sånn målsetting. Det betyr langt grundigere forberedelser fra DS og satsing fra *hele* Oslo-partiet i valgkampen. Alt annet vil nokså sikkert føre til at vi aldri når denne målsettinga. Derfor må vi slå fast for oss sjøl at *fra nå av* er målsettinga stortingsmandat,

DS legger altså ikke fram dette forslaget »berusa av framgangen» i kommunevalget. Tvert om uttrykker det den oppfatninga at partiets valgarbeid opp til idag har vært for dårlig.

Forslaget er heller ikke at Oslo-partiet fra nå av skal ha -85-valget som hovedoppgave. Forslaget er at vi fra nå av skal jobbe bevisst og systematisk for å nå denne målsettinga.

Det er heller ikke et forslag om å legge om valglinja, at partiets revolusjonære politikk nå skal feies under matta til fordel for f.eks. en del breie massekrav, for å sanke stemmer. Tvert om må det legges vekt på å videreutvikle den positive retninga i *denne* valgkampen: politiske avsløringer, systemkritikk og agitasjon for at Norge trenger sosialistisk revolusjon.

Forutsetninga for forslaget er også at det ikke betyr at vi gir andre strategisk viktige oppgaver på båten, sånn som beredskapsarbeidet. Et planmessig arbeid foran valget i -85 må gå hand i hand med ei planmessig styrking av beredskapsarbeidet, og av andre viktige områder.

Det forslaget forutsetter, er at vi raskt legger en politisk, taktisk og organisatorisk plan for -85-valgkampen. Det krever demokratisk behandling i hele Oslo-partiet av alle viktige sider ved valget, og i god tid før sjølve valgkampen. Det krever tidlig avklaring av listetoppen. Det krever at vi gjør bedre arbeid med å knytte bystyrearbeidet sammen med Oslo-partiets arbeid. Og det krever at vi gjør en god jobb med å vinne flest mulig

av de 7500 som stemte RV nå, som agitatorer for RV i -85-valget.

Forutsatt at Oslo-partiet er enig i denne satsinga, må DS raskt legge fram ei konkretisering av hva dette betyr.

Oslo er det fylket av alle fylker der vi ligger nærmest stortingsmandat. I alle andre fylker er stortingsmandat mye lenger unna. Om vi satser på dette, har derfor betydning for partiet og den

revolusjonære bevegelsen på landsbasis. Ei forutsetning for å stille mandat som mål i Oslo er dermed også ei klar oppbakking fra hele partiet (bl.a. økonomisk). Men Oslo-partiet avgjør om ei sånn målsetting er mulig å stille.

Og den første forutsetninga er at Oslo-partiet raskt tar stilling for dette forslaget!

KVINNESPØRSMÅLET MÅ MED I PRINSIPPROGRAMDEBATTEN

Det er bra at DSAU har utarbeidet et diskusjonsopplegg for prinsippprogrammet. Spørsmålene som er satt opp til diskusjon er viktige å få diskutert. Likevel vil vi sterkt kritisere at kvinnepunktet ikke er satt opp som et av spørsmålene. Begrunnelsen DSAU ga for ikke å sette opp kvinnepunktet til diskusjon, var at »kvinnepunktet var blitt slakta av alle, å invitere til diskusjon om det, er å invitere til gravøl.»

Vi mener nedprioriteringa av kvinnepunktet er politisk feil. Endel diskusjoner i det siste har med alle

mulighet vist at det nå er nødvendig at diskusjonen om kvinneundertrykkinga blir ført i *hele* partiet, og at *hele* partiet er med på utforminga av også denne delen av politikken vår. Den må ikke overlates til spesielt interesserte.

Vi krever derfor at DSAU får utarbeidet et opplegg til diskusjon for dette punktet, og kjører dette ut til diskusjon, slik at også kvinnepunktet blir med i første diskusjonsrunde.

Vi har laget et forslag til et slikt diskusjonsopplegg. Det følger vedlagt.

FORSLAG TIL DISKUSJONSOPPLEGG OM KVINNEPUNKTET I PRINSIPPROGRAMMET

- 80-programmet s.40:

»*Sosialismen vil legge grunnlaget for verkeleg kvinnefrigjøring*, fordi han frigjør produksjonsmidla frå det kapitalistiske anarkiet og innfører ei samfunnsordning som tar sikte på å tilfredsstille dei grunnleggande behova til det arbeidande folket.»

PPU, s.22:

»Under sosialismen vil det finnast krefter som dreg attende, i retning kapitalismen, og krefter som pressar frametter, i retning kommunisme. Kvinne og kvinnekampen

høyrrer til dei siste, for *problema til kvinnene kan ikkje løysast fullt ut under sosialismen*.

I det nye utkastet utsettes altså frigjøringa av kvinnene i klartekst til kommunismen er innført. Før vi går med på denne utsettelsen, mener vi det er grunn til å ta opp til diskusjon grunnleggende spørsmål når det gjelder den særegne kvinneundertrykkinga.

Når det gjelder kvinnes stilling i samfunnet har svært mye forandret seg siden klassikerne kom med sin analyse av årsakene til kvinneundertrykkinga. Nye

tall når det gjelder kvinnesysselsettinga f.eks. viset at det er grunn til å stille spørsmålsteget ved om kvinnene i Norge i den nåværende krisa er reservearme som blir pressa ut av arbeidet.

Spørsmål til diskusjon:

1. Hva er det *materielle* grunnlaget for

den særegne kvinneundertrykkinga under kapitalismen?

2. Kan den særegne kvinneundertrykkinga oppheves helt eller delvis under kapitalismen?

Vedtak fra avd.møte i fagligavd.,
for avdelinga, formannen.

svar til rj.

VI ER ARBEIDERNE KONGUNISTPARTI – IKKE ARBEIDERNE KONGSPARTI av pål s

Tidligere innlegg i debatten mellom RJ og PS er trykt i diskusjonsbulletin 1/83 s. 57 (RJ), FFP oktober/83, også trykt i diskusjonsbulletin 2/83 s. 4 (PS), og diskusjonsbulletin 2/83 s. 28 (RJ). -red.

1. HVA ER VÅR STRATEGI?

Jeg har utfordra RJ til å uttale seg om hva som er viktig i programmet og hva som er mindre viktig. Han har nå svart på det: »Jeg oppfatter partiets strategi i en krigssituasjon som en viktig del, og partiets forestillinger om kommunismen som mindre viktige.» (DB 2, s. 29.) »For det står ingenting der om om hvordan folkekrigen i Norge skal føres, bortsett fra sjølvne grunnlaget. Kunne det ikke være fruktbart å utvikle en politikk for forhold som kan ligge like rundt hjørnet, i stedet for å skrive side opp og side ned med luftige formuleringer om programkomiteens forestillinger om kommunismen?» (s. 31.)

Her ser vi at RJ behandlar målet vårt som *mindre viktig*, og midlene, veien, som *mer viktige*. Eduard Bernstein gjorde seg herostratisk berømt med replikken: »Bevegelsen er alt, målet er intet.» For Bernstein var dette en måte å avskrive målet, kommunismen, til fordel for reformpolitikken og parlamentarisk arbeid. RJ sier det samme. I likhet med

Bernstein behandlar han målet som noe underordna, mindre viktig, mens en kampform, nemlig den væpna kampen, gjøres overordna.

Dermed stiller RJ hele vår strategi, hele vårt klassestandpunkt på hue. *Vårt mål er ikke krigen*. Vi har ikke danna partiet for å føre krig. Vårt mål er kommunismen, det klasseløse samfunnet. For å nå dette målet, veit vi at vi må kjempe et utall kamper, ideologiske kamper, politiske kamper, økonomiske kamper. Vi må ta i bruk alle kampformer, når forholda krever det også den væpna kampen i revolusjonen eller folkekrigen. Hvis vi skjønner målet vårt, skjønner hvorfor kommunismen er nødvendig og mulig, har vi en desto høyere kampmoral uansett hvilken kampform vi tar i bruk. Men mister vi målet av syne, eller ikke forstår nødvendigheten av det, kan vi bli reformister eller militarister.

Vi har skjont at »volden er fødselshjelpen for ethvert samfunn som går svanger med et nytt», som Marx sa. Vi har skjont at for å bli kvitt krigen, må vi være villige til å føre krig, for å si som Mao. Men vi forherliger ikke krigen. Her går det ei ideologisk demarkasjonslinje som vi ikke krysser. Krysser vi den, er ikke veien lang til Nietzsche: »den gode krig er den som helliger enhver sak».

Derfor er det prinsipielt forkastelig å hevde at kommunismen er et mindre viktig spørsmål enn krigen i programmet til et *kommunistparti*. Som kommunistparti kan vi ikke begrense oss til å være et »streikeparti» eller et »folkekrigsparti», ja vi kan ikke en gang begrense oss til å være et sosialistisk parti. Ingen andre enn oss kan holde fram kommunismen som løsninga på de grunnleggende motsigelsene i dagens verden. Det er programutkastets store fortjeneste at det langt tydeligere enn noe tidligere program har satt søkelys på målet for kampen vår.

Men RJ reiser med dette også et annet spørsmål av stor strategisk betydning, nemlig: Hvilket strategisk mål jobber vi for nå? Hvilken strategisk fase befinner vi oss i?

RJ ser ut til å mene at vi står i en strategisk fase med å forberede oss på en nasjonal-revolusjonær folkekrig. Dette er ikke riktig.

Hovedmotsigelsen i Norge går mellom borgerskap og proletariat. Løsninga på denne motsigelsen er den sosialistiske revolusjonen. Det er derfor *sosialismen* som er vårt nærmeste strategiske mål. Vi må derfor se vårt arbeid under et slikt perspektiv. Derfor er sosialismediskusjonen viktig. Derfor er systemkritikken av kapitalismen viktig.

I dagens verdenssituasjon er det ganske sannsynlig at veien til sosialismen kan bli midlertidig stengt av en sovjetisk okkupasjon. I så fall vil hovedmotsigelsen endre seg, og den nasjonal-revolusjonære frigjøringskrigen må føres før sosialismen kan bli mulig. Det at vi regner med en slik mulighet forandrer ikke på hva som i dag er hovedmotsigelsen, eller det strategiske målet vårt. Dette er viktig, for vi har erfaringer for at partier som har tatt feil av dette, har endt opp som støttespillere for sitt eget lands borgerskap, slik som en del av de europeiske partiene KKP reklamerte så sterkt for på midten av syttitallet.

Legg merke til at partiprogrammet fra 1980 gjør nøyaktig de samme vurderingene. Kapittel 28 slår fast at det ikke er noe mellomstadium mellom kapitalisme og sosialisme i Norge, mens en eventuell frigjøringskrig behandles under avsnittet om *kamper som må føres under kapitalismen*.

2. PROLETARIATETS DIKTATUR OG KLASSEALLIANSEN

I partiets nåværende program står det (s. 100): »Forfatninga må slå fast at dette er staten til arbeiderklassen og det arbeidende folket og at han skal tene deira interesser.» Det står *ikke* at det er staten til *bare* arbeiderklassen. Staten til arbeiderklassen og det arbeidende folket. Dette kan ikke tolkes som at arbeiderklassen skal ha makta aleine. Det kan utelukkende toles dithen at arbeiderklassen *og* det arbeidende folket skal ha makta, med arbeiderklassen i ledelsen. Altså som Mao sa: »Hvem skal utøve dette diktaturet? Selvfølgelig arbeiderklassen og hele folket under dens ledelse.» (Skrifter i utvalg, s. 320-21.)

Når RJ sier i sitt første innlegg at »det er bare proletariatet som kan utøve proletariatets diktatur» så er det faktisk en kraftig revisjon av partiets strategi. Han mener han har Lenin og Stalin på sin side i denne saka, men mon det.

De sitatene RJ refererer skriver seg fra en diskusjon om disse spørsmåla i det russiske kommunistpartiet. De Lenin-sitatene som RJ viser til og som snakker om at *en* klasse tok makta aleine, blei brukt av Kamenjev og Trotski til å si at de arbeidende massene på landsbygda ikke skulle ha noen del av makta, og til å avvise klassealliansen. Fordi Lenins uttalelser blei brukt til inntekt for et sånt syn, oppsto det en politisk kamp mellom blant annet Trotski og Kamenjev på den ene sida og Stalin på den andre. I den kampen fant Stalin det nødvendig å understreke klasseforbundet langt sterkere enn Lenin hadde gjort i sine

uttalelser. Stalin sa f.eks. »Proletariatets diktatur *er* klasseforbundet mellom proletariatet og de arbeidende masser av bøndene med det mål å styrte kapitalen og nå fram til den endelige seier for sosialismen - forutsatt at proletariatet er den ledende kraft i dette forbundet.» (min understreking - ps.) Mot dette sa Kamenjev: »Diktaturet *er ikke* en klasses forbund med en annen» (min understreking - ps). Når RJ så sterkt framhever at proletariatet aleine skal ha makta, og framstiller klasseforbundet som om det ikke har noe med makta i staten å gjøre, så velger han Trotskis og Kamenjevs tolkning, og ikke den tolkninga som ligger i 1980-programmet: »staten til arbeiderklassen og det arbeidende folket». Han velger ei tolkning som også ligger tett opp til Chang Chun-chiaos teori om »proletariatets altomfattende diktatur».

Så mye om definisjoner og sitater. Så over til Norge. Skal vi si til småbønda, til fiskerne, til reineierne og til lærere og sjukepleiere: Bli med på å bygge sosialismen, vi vil gjerne ha allianse med dere, men siden dere ikke tilhører arbeiderklassen, må dere være klar over at dere ikke kommer til å få noen del i makta. Makta skal utøves av arbeiderklassen og den aleine. Skal vi si dette? Regner vi at de vil bli med oss på slike premisser? Hvis dette er vår plattform, kan vi slutte opp om RJs formuleringer. Men vi kan også si: Arbeiderklassen vil spille den ledende rollen i den nye statsmakta og dere må godta dens ledelse. Men gjør dere det, vil dere også være med på å utøve makta i samfunnet. Hvis dette er vårt utgangspunkt, vår plattform, må vi avvise RJs standpunkt og snakke om »staten til arbeiderklassen og det arbeidende folket som tjener deres interesser». Og det er ikke å revidere vårt gjeldende program, men å fastholde det mot en fraseradikal kritikk. Jeg kaller den *fraseradikal*, fordi den på tross av sine radikale ord, slett ikke er egna til å fremme kampen for

sosialismen, men tvert om egna til å skade kampen for og oppslutninga om sosialismen.

RJ har en befriende evne til å ikke se noen forsonlige trekk hos sine motstandere. Han slår f.eks. fast som et faktum at jeg ikke skjønner at »klassealliansen ikke vil være statisk», at allierte »kan komme i opposisjon til proletariatets diktatur», at »motsigelser som normalt er ikke-antagonistisk kan utvikle seg til å bli antagonistiske». Det er mye jeg ikke skjønner. Men de enkle sannhetene som RJ sier at jeg ikke skjønner, har jeg da skjönt. Det har bare ikke noe med saka å gjøre. Det vi drøfter er hva som er *partiets prinsipper for klassealliansen*. Er klassealliansen et taktisk knep fra partiet, en dekkoperasjon for å lure med oss folk på falske premisser, en »allianse» som vi etter eget forgodtbefinnende vil gi blaffen i og erstatte med partiets sjølherskerdømme? RJ vil forhåpentligvis protestere mot at han skal ha ment noe av dette. Men derfor må han heller ikke omtale klassealliansen så vilkårlig som han gjør. Partiet må kunne *forplikte* seg til en langvarig strategisk allianse mellom arbeiderklassen og det arbeidende folket. Vi må forplikte oss til å *respektere* våre allierte. Vi må forplikte oss til å *ikke trække på eller behandle dem vilkårlig*. Vi må forplikte oss til å *ikke misbruke makta* til å frata dem rettigheter vilkårlig. Dersom noen grupper skulle bryte forutsetningene for alliansen, krenke det arbeidende folkets interesser eller liknende, så er det i så fall *de og ikke det kommunistiske partiet* som gjør det. De har brutt alliansen, ikke vi. Om de gjør det, må sjølsagt partiet og arbeiderklassen ta sine motforholdsregler. Da er det oppstått en krisesituasjon. Men vi ønsker ikke å gjøre krisesituasjonen til norm for åssen sosialismen skal fungere. Vi ønsker at folk skal ha grunn til å tru på partiets ord. Derfor er det uhyre viktig at vi klart og utvetydig slår fast at vi går inn for

klassealliansen som en langvarig, strategisk politikk, og ikke som taktisk skuebrød.

Når dette er så viktig, så kommer det av at mange kommunistiske partier har gjort grove prinsipielle feil på dette området. Det er f.eks. ikke noe samsvar mellom Sovjetunionens grunnlovsfesta nasjonalitetspolitikk under Stalin og den storrussiske deportasjonspolitikken som Stalin gjennomførte overfor krim-tartarene. Det var også ei grov krenking av arbeiderklassens rettigheter og kvinnes rettigheter når KKP på egen hånd og gjennom diktat oppløste fagbevegelsen og kvinneforbundet under kulturrevolusjonen. Slike handlinger er ikke forbilder for oss.

3. DEMOKRATI.

Jeg synes ikke det er helt urimelig å trekke i tvil om RJs holdning til demokrati er helt marxistisk. Det synes for meg som om han er langt mer opptatt av å hindre at borgerskapet skal få noen rettigheter enn å sikre arbeiderklassen rettigheter og demokrati under sosialismen. RJ er redd for at borgerskapet skal kunne utnytte de demokratiske rettighetene. Ja, det vil de sjølsagt prøve på. Hvis vi *bare* skal holde på de demokratiske rettighetene som borgerskapet *ikke* kan utnytte, så finnes det *bare en løsning: å ikke ha noen demokratiske rettigheter overhodet!*

I PPU blir det slått fast at »folk må også få fri innsynsrett i statsstyringa og den økonomiske administrasjonen». RJ reagerer på dette på en merkelig måte: »Folk må få innsynsrett i statsstyringa», står det i PPU. Dette er jo helt utrolig! Skal hvem som helst forlange å få vite hva som helst om forsvarssaker, økonomiske forhold, handelsforbindelser med utlandet, osv.?) Hvor djupt stikker forsvaret for demokratiet når en kan skrive noe sånt? På andre ting RJ skriver, har jeg skjönt at han er for

kulturrevolusjonen i Kina. Men med dette utsagnet plasserer han seg ikke bare direkte i motsetning til noe av det mest positive under kulturrevolusjonen, nemlig massenes krav om å få innsynsrett i »hva som helst» av statssaker. Han plasserer seg også *til høyre* for Liu og Deng, for de var i det minste *ikke i prinsippet* mot en slik innsynsrett, sjøl om de kanskje var temmelig restriktive i praksis.

RJ mener det er utrolig at massene skal ha innsynsrett i statssaker. Jeg spør: åssen kan arbeiderklassen og folket bli oppdratt til å styre sin egen stat mer og mer direkte hvis de ikke får innsyn i det som skjer bak departementenes lukkede dører? Marx og Lenin hylla Pariskommunen fordi den reiv ned den hemmelige måten som borgerskapet driver politikk på, og åpna styringa for det arbeidende folket. Lenin drømte om at kokkepikene skulle kunne styre staten. Men hvis RJ får vilja si, så er det bare *toppfunksjonærer, offiserer, byråsjefer og direktører* som får innsynsrett i statsstyringa. Kokkepikene får jo ingen innsynsrett etter hans modell. Han er så redd for at borgerskapet skal utnytte denne friheten at han også vil nekte folket den. Det er ikke noe godt utgangspunkt. På denne måten vil det sikkert lykkes å holde det gamle borgerskapet nede, noe de fleste sosialistiske land forøvrig har klart ganske godt. Men det vil være ei gavepakke til dem som vil ale fram et nytt byråkratborgerskap, og det er jo nettopp på det området de fleste sosialistiske land har møtt sin skjebne.

Når RJ gjør prinsippfeil, så syns jeg stort sett de er av »venstre»type. Men jeg syns ikke at holdninga hans til demokratiet og til massene er spesielt radikal. Den er høyre - ganske langt til høyre.

Sjølsagt skal jeg ikke stikke under en stol at det også under sosialismen finnes ting som må holdes hemmelig, som må graderes. *Men det må ikke være normen.* Normen må være den frie innsynsretten.

Hemmeligstemplinga må være *unntaket*. Statsbyråkratiet må ikke få adgang til å hemmeligstemple seg bort fra nærgående spørsmål fra arbeidsfolk.

4. PARTIETS ROLLE.

RJ sier: »Jeg er enig med S i at ei formell særstilling for partiet ikke sikrer noe som helst.» Det er godt. Da er vi enig om det. Men hvis det ikke sikrer noe som helst, hva skal vi med den da? RJ: »Men hvorfor ikke gi partiet formelle særretter (juridiske) også?» Det hjelper ingen ting, men hvorfor ikke gjøre det allikevel? Dette er ikke noe argument, RJ.

RJ er enig med meg i at nasjonalforsamlinga skal være folkevalgt, og at nasjonalforsamlinga skal utnevne regjeringa. Godt. Men skal partiet kunne avsette ei regjering som er oppnevnt på den måten? Skal partiet kunne sette et vilket som helst vedtak i regjeringa eller nasjonalforsamlinga til side? Hvis svaret på dette er ja, er det da riktig å si at det er nasjonalforsamlinga som utnevner regjeringa? I PPU står det at partiet ikke skal diktere regjeringa. Ønsker RJ at partiet skal diktere regjeringa? I 1980-programmet står det at »*statsmakta må vera leidd av folkevalde organ*». (s. 99.) Dette må vel også være »revisjonisme» dersom en egentlig mener at partiet skal diktere politikken.

5. VÆPNA REVOLUSJON

RJ synes fortsatt det er rimelig å tolke PPU som at det »åpner for fredelig overgang», sjøl om det står mange ganger at revolusjonen må være væpna. RJ misforstår meg når han trur at jeg går inn for å tolke PPU i »beste mening». Jeg har bare nøydt meg med å peke på at RJs tolkninger er *urimelige*. Logikken har sine lover. Et utsagn kan tolkes på flere måter. Men noen tolkninger er rimelige og noen urimelige. Ta følgende utsagn: »Folket som vil innføre sosialisme i Noreg, må difor vera budd på å føra militær kamp for å sigrå over våpenmakta til

kapitalistklassen og utanlandske åtak.» (PPU s. 16.) Finnes det noe i dette utsagnet som med noen grad av rimelighet kan tolkes som et forsvar av teorien om fredelig overgang? Nei. Det er totalt urimelig og altså ulogisk å tolke det slik. Dersom det skulle være rimelig å tole det slik, ville vi innføre en »logikk» der ethvert utsagn kunne tolkes akkurat som vi lyster. Og da kan vi like godt skrinlegge oppgaven med å skrive prinsippprogram.

Så til RJs »offensive politiske og militære operasjon». Det sier seg sjøl at det å ta makta er en offensiv handling. Men hvem framtvinger våpenbruken? Hvor ligger ansvaret for at revolusjonen med største sannsynlighet blir voldelig? Ansvaret for dette ligger hos borgerskapet og borgerskapet aleine. Vi er ikke mot fredelig overgang fordi vi ikke ønsker det. Dersom det sto til oss, skulle revolusjonen bli en fredelig affære. Men vi er mot den teorien som hevder at en slik overgang vil være mulig, fordi alle historiske erfaringer viser at borgerskapet vil gripe til vold og tvinge arbeiderklassen til å gjøre det samme. For å si som Mao: »Allmennt sett er det best at de politiske partiene til proletariatet er forberedt på to muligheter: En - en herre bruker munnen, ikke nevene, men to - dersom en slamp bruker nevene, kommer jeg til å bruke mine.» (Bind 5, s. 509.)

Vi har bruk for en kjølig og nøktern påvising av de historiske og aktuelle erfaringene med borgerskapets voldsbruk. Men vi har ikke bruk for kraftfulle formuleringer med »masse hår på brystet» om vår »offensive» væpning. RJ mener sjøl at han evner godt å skille mellom en revolusjonær og en terroristisk eller eventyrpolitisk holdning til våpenbruk. Men samtidig klarer han å framholde de peruvianske gruppa Sendero Luminoso som et positivt eksempel. For de fleste har dette liten betydning. Men for folk som kjenner latin-amerikanske forhold, er det omtrent som om noen skulle si: Jo, jeg har god greie på Maos folkekrigslinje,

se bare på den fine kampen som Che Guevara førte i Bolivia!

6. KINA.

Jeg har utfordra RJ til å svare på når en evnetuell kontrarevolusjon skjedde i Kina og bedt han om å skrive et forslag til programtekst om dette.

Til dette svarer han at han ikke har materiale til å tidfeste det nøyaktig, men han antyder tida rundt avsettelsen av Hua.

Når han har tatt et så klart standpunkt, må det være tillatt å kreve at han underbygger det. Hvilke kriterier er det han legger til grunn? Hvilke forhold i klassekampen i Kina tilsier at det akkurat var avsettelsen av Hua som markerte et kvalitativt skille? Avsettelsen av Hua skjedde nå tross alt i helt legitime former. Hvorfor kan en ikke like gjerne si at arrestasjonen av firerbanden markerte det kvalitative skillet? For da var det i hvert fall mer enn tvilsomt om det skjedde i legitime former. De som spådde at arrestasjonen av firerbanden ville måtte føre til fordømmelse av kulturrevolusjonen og rehabilitering av Deng, fikk jo helt rett, ikke sant?

Jeg kunne fortsatt. Poenget er imidlertid at RJs korte svar er ikke noe svar i det hele tatt. Det reiser en uhorvelig mengde ubesvarte spørsmål som en er nødt til å svare på dersom en skal jobbe vitenskaplig med dette, og ikke bare er ute etter en lett utvei.

Neste del av RJs svar like sørgelig som første del er klar. Han vil ikke lage et forslag til en programtekst om kontrarevolusjonen i Kina fordi han »betrakter det som prinsipielt feilaktig å komme med tilleggs/endringsforslag til et revisjonistisk programutkast.»

Dette må betraktes som en politisk konkurs. Det RJ gjør med dette er jo egentlig å melde seg ut av hele debatten, og oppfordre andre til å gjøre det samme. Fra et slikt standpunkt er det jo »prinsipielt feilaktig» å skrive et forslag

til et skikkelig kvinnepunkt eller lage endringsforslag om Sovjet. Ei sann holdning skader sjølsagt partidemokratiet og viser ganske godt at jeg desverre hadde rett når jeg kritiserte RJ for ikke å følge Maos prinsipp om »enhet - kritikk - enhet».

Men konkursen går enda dypere. For dersom RJ trur at han slipper unna med en så lettvint manøver, tar han feil. Jeg kan endre spørsmålet mitt slik: Hva mener du, RJ, *burde ha stått* i vårt partiprogram om den angivelige kontrarevolusjonen i Kina, dersom resten av programmet hadde vært slik du ønsker? Jeg venter på svar.

Hvor lite seriøst han behandler Kina-spørsmålet viser seg ved at han hevder at en eventuell kontrarevolusjon i Kina ikke får noen konsekvenser for tre-verdener-teorien. For den er nemlig »ikke avhengig av utviklinga i Kina». Men hør nå! Kina er en fjerdedel av menneskeheten. Kina er en tredjedel av den tredje verden. Kina har vært den mest konsekvente fortroppen i den tredje verdens kamp mot imperialismen. Så vil ikke overgang fra sosialisme til kapitalisme i Kina ha noen som helst virkning på tre-verdener-teorien!

Når det gjelder Kinas eventuelle svik overfor frigjøringsbevegelser, så bør vi avgjort studere det grundig og evenyntuelt kritisere det. Men Kina har vel foreløpig ikke gjort så grove feil på dette området som Stalins Sovjet. Jeg tenker på slikt som Sovjets anerkjennelse av Isreal, deres relativt positive holdning til den tyske invasjonen i Norge og Danmark, delinga av Polen og holdninga til den greske motstandskampen etter 2. verdenskrig, for å nevne noe. Jeg nevner dette, ikke for å unnskyldte eventuelle forbrytelser fra Kina. Men jeg har et inntrykk av at en del av de som avskriver Kina helt, er de samme som prøver å dempe og redusere den marxistiske kritikken av Stalin.

7. KOMINTERN.

Diskusjonen om Komintern dreier seg ikke om hvorvidt det kunne være riktig av kommunistene på Lenins tid å opprette en eller annen form for internasjonal kommunistisk bevegelse, en kommunistisk føderasjon av partier, samordning av kreftene eller liknende.

Jeg gjentar det spørsmålet som jeg stilte RJ i min forrige artikkel, og som han svarte som følger på: »Det var riktig.» (DB 2/83 s. 29.) Spørsmålet lød i sin helhet: »Mener RJ at det var riktig å opprette et Komintern som et verdensparti med internasjonal demokratisk sentralisme og med det russiske partiet som de facto storebrorparti, eller mener han at det var gærnt?» Og RJ svarer altså: »Det var riktig.»

Det er altså dette det dreier seg om.

Komintern var

- et verdensparti
- med internasjonal demokratisk sentralisme
- med et senter som kunne overprøve vedtak i de enkelte partiene
- dette sentret lå i Moskva, og det russiske partiet opptrådte de facto som storebrorparti.

Jeg mener dette var, riktig nok forståelig og historisk betinga, men likevel en stor feil. Det var en filosofisk og teoretisk feil. En trudde at ett senter kunne utforme ei riktig linje for hele verden, altså gjennom å gripe »det

allmenne i motsigelsen». Men det var Mao som hadde rett, og ikke Komintern. Mao insisterte på at hvert enkelt parti måtte gjøre sin egen, sjølstendige og særegne analyse, og gripe »det særegne i motsigelsen». Det kunne ikke sentret i Moskva gjøre. Hele ideen om at det kunne la seg gjøre på den måten var altså en filosofisk og teoretisk feil. Denne feilen i tenkninga førte seinere til grove politiske feil, slik som de kommunistpartiene som var så dresserte til å følge Moskva at når Moskva slutta å kritisere nazi-Tyskland, så gjorde de det og. Vi veit jo idag at hadde KKP bøyd seg for Komintern-filosofien og dermed for Komintern-direktivene, så hadde den sosialistiske revolusjonen aldri seira i Kina. Jeg etterlyser nå en argumentasjon fra RJ som forklarer hvorfor han kan svare så uforbeholdent positivt på det spørsmålet jeg stilte.

OSS REVER IMELLOM

Ved sida av prinsippprogram-utkastet (PPU) og Ellen P sin sitt åtak på PPU for å vera revisjonistisk, so er det ordvekslinga mellom (RJ) og Pål S som til dessar har vori istand til å driva prinsippprogramdiskusjonen framover. PS hevdar rett nok at RJ ikkje driv debatten framover, men PS sitt svar til RJ er prov på det motsette! Sjeldan har eg sett moderne-revisjonismen koma så klårt til uttrykk i AKP, som i PS sitt svar i oktober-FFP. Det skal PS ha takk for: han er med å driv debatten framover! Di klårare dei to sidene i kampen mot prinsippprogrammet formulerer seg, di

raskare og klårare vil partimedlemmene vera i stand til å skjønna kva det heile dreiar seg om.

PS går no langt - svært langt - for å forsvara den »famøse» formuleringa »... dersom han trur det går», i kap.5. PS sin forsvarsagitasjon for denne formuleringa (og andre formuleringar) viser at det ikkje var »å dra etter håra»/hala å dra /urimelege tolkningar», når RJ hevda at PPU var revisjonistisk. PS legg ikkje på hylla denne forsonlege og revisjonistiske tenkjinga, som ligg attom forsvaret hans for PPU, medrekna dei fleste »uheldige» formuleringar. Av PS får vi vita at feilen

med den ovanfor nemnde formuleringa, er fyrst og fremst avdi den var »for kåserande, for lite programmatisk» (der har vi »strukturen» igjen!)

Dette fører meg rett over til å kunna koma nærare inn på kva det er vi kan venta, som skiljer eit kommunistisk program frå eit revisjonistisk. Just avdi det ikkje er snakk om eit reformistisk åtak på AKP, men eit revisjonistisk, so vil eit revisjonistisk programutkast leggja seg kloss opptil eit kommunistisk. Om ikkje, ville det utan tvil vorti avvist av eit kommunistisk parti. Det som kjenneteiknar revisjonismen er at han klær seg i raude klede og finurlege og uskuldigt utsjåande formuleringar. Revisjonismen snik seg inn i eit kommunistisk parti: han fører raude faner, klingande spel. Dette skiljer revisjonismen frå reformismen, som går ope ut mot det kommunistiske grunnlaget. Slik Lenin peika på, gjeldande Kautsky, so kan slike revisjonistiske faneberarar »sin Marx på fingrane, framlengs og baklengs». Eg skal ikkje hevda det same om PS, men om ikkje anna so kan han mange sitat. Han let klassikarane marsjera som tinnsoldatar mot R.J. Men: Du klarar aldri å taka dei kommunistiske klassikarane til inntekt for revisjonismen! Deira lærdomar står ikkje berre i bøker, dei er og skrivi i historia, med arbeidarklassen sitt blod.

Dersom skiljet millom eld og vatn, kommunisme og revisjonisme på papiret kan tykkjast liten, so vert det desto viktigare å diskutera »den vesle skilnaden». Dei større skilnadene - representert i det opphavlege 3.kapitlet (int.tilhøve/ krig/fred) set oss betre i stand til å augna revisjonismen. So har då og dette kapitlet vorti dregi attende! Motstanden var for stor. Men kampen går vidare om dei andre formuleringane som står i PPU, mange av dei finurlege variantar - og om det som ikkje står der (t.d. eit eige revisjonismekapittel om kampen millom dei to linjene i partiet -

»atter og atter...»). Den kampen står framleis millom eld og vatn. Då kan ein og vera i stand til å skjønna at om »væpna revolusjon» står nemnd 10 gonger, medan det berre ein gong - 1- gong står nemnd ei tvilsam formulering:...»dersom han trur det går», so er dette ein revisjonistisk fot innafor, som opnar for fredeleg overgong, og soleis får de 10 »rette formuleringane» til å bleikna og tena som revolusjonær staffasje - hoffkniks til teorien vår. Urimeleg tolkning, hevdar PS, før han går over til å bruka Krutsjov sitt eksempel på at fredeleg overgong til sosialismen er mogeleg - ved å nemna Tsjekkoslovakia i 1948, som eit slikt eksempel! I Den Store Polemikken, 3.hefte, Oktober 1979, s.27, vert just »tilfellet Tsjekkoslovakia 1948, nytta av KKP (Den proletariske revolusjonen og revisjonismen til Khrusjtsov, 8.kommentar til det opne brevet frå sentralkomiteen i SUKP) i deira polemikk mot Khrusjtsov/SUKP, som hevda at »arbeidarklassen i Tsjekkoslovakia vann makta gjennom den fredelege vegen». Slik KKP hevdar, so vart den folkedemokratiske makta i Tsjekkoslovakia til under den anti-fascistiske krigen og ho vart ikkje teki frå borgarskapet »på fredeleg vis».

I 1948 mynstra den kommunistiske regjeringa dei væpna styrkane og 140 000 folkemillitsmenn og »hindra eit kontrarevolusjonært kupp». Det som ikkje KKP nemner, men som eg vil nemna og som eg meiner var den langt viktigaste krafta, var den sovjetiske Raude Hæren, som ikkje berre hadde vori hovudkrafta bra frigjerings i 1944/45, men som og stod i landet i -48, i kraft av si avgjerande innsats og offervilje under krigen, men no utifrå ein brennande historisk trong for ei »buffersone» mot vest, garantert gjennom Jalta-avtalen millom stormaktene våren 1945. Soleis kom sosialismen til Aust-Europa, som eit rest-produkt av stormaktspolitikk og sovjetisk utanrikspolitiske målsettnader. Historisk er vi no - i 1983 i stand til å peika på dei

openberre veikskapane til »eksportert sosialisme», ved hjelp av framande bajonettar (les Stefan Heym: 5 dagar i juni). Betre enn før er vi no i stand til å forstå Marx sine ord om »at arbeidarklassen si frigjerung må vera hennar eige verk».

Når PS brukar Tsjekkoslovakia som døme på at det er mogleg med fredeleg overgang til sosialismen, så plasserer han seg sjølv i bås med Khrusjov. Vidare: Skal »dømet Tsjekkoslovakia» tena som mogleg historisk vegvisar, so er PS å peika på *kva* sosialistisk stormakt han tenkjer på som kan garantera oss ein slik »fredeleg veg til sosialismen» som Tsjekkoslovakia 1948, gjev døme på! PS bør kjenna at den same krafta og Jalta-avtalen som sikra »fredeleg overgang til sos.» i Tsjekkoslovakia 1948, garanterte borgarskapet og Vest-maktene fritt albogerom i Hellas, til å avværna og myrda tusenvis av kommunistar i 1945/46. (Jalta-avtalen »Hellas skal være under britisk innflytelse».)

TAKTISKE OMSYN FRAMFOR ALT?

PS talar om at vi treng »markere at når vi talar om værna revolusjon, så er det ikke fordi vi elsker våpen eller dyrker vold.» i fylgje PS har AKP »eit politisk behov» for å klara opp i vanlege misforståelser blant arbeidsfolk. (Avgrensing mot terrorisme og kupp tankar.)

Til det vil eg svara at valdeleg revolusjon er ei lov for den proletariske revolusjonen, slik dei sosialistiske revolusjonane har synt fram til denne dagen. Av dette må du ikkje slutta at eg handsamar historia og m-l-m som dogmatisk profeti (kapital-logisme). Eg tek gladeleg med på kjøpet den »moglege» historiske sjansen for at den sosialistiske revolusjonen - mot alle historiske røymsler til dessar - skulle skje på fredeleg vis i Noreg. Om vi måtte ha ein politisk-taktisk trong for å programfesta

avvisninga av terrorisme og kupp-planar, stiller eg meg (mildt sagt) tvilande til eksemplet Tsjekkoslovakia (kvifor ikkje 1968?) som - uvisst av *kva* grunn leier tankane inn til mange inn på »sosialistisk kupp».

Røymslene som tilseier at AKP sitt prinsippprogram skal slå fast dei vitskaplege historiske vilkåra, som arbeidarklassen må taka omsyn til om han (med sine allierte!) vil gjennomføra si historiske oppgåve - frå den værna sosialistiske revolusjonen, gjennom proletariatet sitt diktatur, å føra manneætta til det klasselause kommunistiske samfunnet, til ideologisk å avværna arbeidarklassen. Slike programformuleringar passar så altfor godt inn i historisk betinga illusjonar som ikkje minst den norske arbeidarklassen må kvitta seg med, for å gjera den historiske oppgåva mogleg - og minst mogleg blodig - for seg sjølv. Kvifor invitera til messe, når vi veit at det er krig det er snakk om? Prinsippprogrammet skal fylgjeleg ikkje vera staden for gode ynskje og »døra på gløtt til paradisiske tilstandar». Om arbeidarklassen trur at vi er voldsromantikarar vil dei venda oss ryggen og slett ikkje fylgja oss i revolusjonen: slik lærdom får dei ikkje frå »boki». Med Marx: (orsak sitatet: det er fritt etter minnet) Røymslene (kunnskapsteorien) spring ikkje frå orda (prinsippprogrammet) til den verkelege verda, men vitterleg motsett: frå den verkelege verda - »virkeligheten» - til orda (PPU).

KOMINTERN

PPU og PS meiner at opprettinga av Komintern var eit feilsteg. Dette er tåpeleg og uhistorisk: Var det feil av Parisarbeidarane å gå til opprør(dei lei nederlag!)

Kjenner PS til den politiske frustrasjonen og nederlagsstemninga som rådde etter at 2.internasjonale braut

saman og dei enkelte lands kommunistar fylka seg under kvar sine regjeringar til forsvar for »fedrelandskrigen». Og kjenner PS til kva teoretiske førestillingar om verdsrevolusjonen og revolusjonar fyrst og fremst i »framskredne» kapitalistiske land som kommunistane bygde på? Ogso etter at revolusjonen sigra i Sovjet? Etterpå vart oppgåva med å forsvara den einaste arbeidar-republikken - »sosialisme i eitt land», ei oppgåve som svært mange - ikkje berre kommunistar, såg , på som svært viktig.

Spørsmålet PPU burde stille er fylgjande: Var ikkje nedlegging av Komintern i 1943 altfor seint? Ja, Komintern var alt daut!

KINA

PS hevdar at RJ her kjem med »ganske lett stoff» (pytt!). Eg skal ikkje her gå nærare inn på argumentasjonen for eller mot. Eg er heller ikkje viss på om prinsippprogramdiskusjonen tilfredsstiller krava til å taka endeleg oppgjer med KKP/Kina. Derimot har eg deisame synspunkta på utviklinga i Kina som dei RJ målber. Men det er avslørande at AKP m-l er den einaste organisasjonen som »ikkje meiner noko om Kina». PS har tidlegare hevda at AKP tidlegare fylgde i frakkeskjøtane (ikkje sitat) på Kina. No gjer vi det ikkje! Kvifor kan det då ha seg at PS sitt syn fell saman med Deng sine briller (kulturrevolusjonen) - og tener ikkje den larmande stilla rundt Kinaspørsmålet til å halda oppe broderbanda millom broderparti (kjølig haldning) . PPU må uttala seg om utviklinga i KKP/Kina, slik at det berre står at det formelle brotet. (Set i gong diskusjonen - og vi klarer ogso det fram til landsmøtet.)

Men den viktigaste kommentaren min til PS sitt svar om Kina, er dei hårreisande metodekrava han stiller: Kritikararar som ikkje kjem med klare program-formuleringar »rammes lett av en kritikk

... at de ramler med tomtønner!» Høyr alle bibelforskarar og høyr alle som vil taka del i prinsippprogramdiskusjonar i AKP (den om bibelforskarar *er* utilsikta - æresord!). Tak ikkje del i polemikken/diskusjonen om du ikkje har ei skriftleg programformulering å tilby som alternativ. Får vi ikkje ein gong lov til på gamalt og heiderleg vis, forsøkja å sundlema ein gjeven tekst? Tykkjer du det er for mange som tek del i diskusjonen? Og som RJ svarar deg, kva med oss, som ikkje vil leggja fram endringsforslag til ein revisjonistisk tekst, av prinsipielle grunnar? Tomtønner?

Men at PS har dekning for orda sine om at han høyrer til de »trege og sikkert høyreorienterte folka..» (RJ høyrer til dei »venstre- revisjonistiske») provar han ved å stilla det kravet til den som vil hevda at Kina ikkje lenger er sosialistisk, at han/ho/RJ »ajourfører treverdenteorien og vurderinga av styrketilhøva i verden». Bortsett frå at S... sannsynlegvis ikkje meiner 3.verden-teorien, men Lenin og Stalin/Komintern sine 4 grunnleggjande motsigelser i verda (motsigelsen millom den sosialistiske og imperialistiske leiren i verda. Den motsigelsen står i ferd med å falla ut, som fylgje av at om Kina ikkje er sosialistisk - kven andre? - og er ikkje lenger ei verkande kraft i spørsmålet om styrketilhøve og krig/fred i verda) so driv PS her ein rein skræmselspropaganda: Den som vil hevda at Kina ikkje er sosialistisk, skal værsågod få tekna nytt kart. Han hadde lettare jobb han Columbus då! Han slapp å teikna kartet.

PS sin argumentasjon minner mykje godt om den middelalderske kyrkja sitt korstog mot Gallilei og Kopernikus: Jorda rund? Ikkje 7 fikshimmlar? Men bibelen? Ein gammal regel seier at når kart og terreng ikkje samstavar (stemmer overens) so kan ein som regel gå ut fra at det er kartet det er noko gale med. PS vil gripa saka motsett. Ein upraktisk mann! Forresten er ikkje ajourføringa verre enn at vi kan halda fast ved 3.verdenteorien

(der Kina høyrer til frå før , i den 3.verda) og rimelegvis ser bort frå sosialistiske land, som ein kraft som kan utsetja krigen og driva fram revolusjonen. Elles er det på nytt grunnlag for å koma attende til tidlegare nemnde Marx-sitat, med ein liten snunad: Det er verda som påverkar orda/forestillingane/ karta våre og ikkje motsett!

I diskusjonsblekka nr.2 (den blå) svarer PS »Torunn» på PPU og 80-programmet sin opportuniste gjeldande formuleringane om AKP si økonomiske sjølberging. PS tykkjest å vera nøgd med formuleringane slik dei no står (uavhengig frå framande makter...)» »... vi supplerer våre egne ressurser med statsstøtte, til avisdrift og til visse typer studiearbeid». (Pytt,pytt!) Kanne det ikkje vera nyttigt å sjå på denne støtta i ljøs av statsteorien vår? Dette er ikkje det same som å krevja at statsstøtta må falla bort! Men det er sjølsagt eit tankekors at vi innleidde den nye praksisen med statsstøtte, med ei SK-fråsegn i 1979 om at utan statsstøtte måtte dagsavisa gå inn. Framleis står eg statsstøtte, men krev at det spørsmålet må verta vurdert ut frå statsteorien vår. Eg merkar meg prinsippprogramma sine skiftande formuleringar i takt med AKP sin praksis på området. Er det slik kan henda som med DNA og Torolf Elsters sosialisme »at den er identisk med den politikk AKP til ein kvart tid fører? Er det ikkje so at Marx i kritikken av Gotha-programmet slær fast, at i

politikken gjer ein kommunist kompromiss, men ikkje i prinsippspørsmål. Prinsipp skifter ein derimot ut, dersom ein finn ut at dei er range. Meiner PPU/80-programmet/PS dette? Eller er det »avdi statsteorien vår (liksom kampen mot moderne-revisjonismen) er innarbeid i teksten elles»?

Eg merkjer meg at det famøse kapittel 3 er trukki attende. Tidlegare har SK berre uttala seg om strukturen i PPU. Er det vurderinga om strukturen i PGG sitt nye kapittel, som ligg til grunn for uskiftinga, eller har SK gjort unntak for 3.kapittel og vurdert innhaldet »som godt egna»?

Det heiter no at det opphavlege 3.kapitlet skal leggjast til sides (gløymast») Bortsett at det fører til at avdelingar som *har* diskutert PPU og avdelinger som *skal* diskutera PPU fyrst no, kjem til å føra ulike diskusjonar - og få ulike røynsler, so skjer uskiftinga nærast med eit smil: Gløym det! Er de nøgde no? Nei! Diskuter den opphavlege teksten, og vinn røyndom under veg. Det har med rette vorti påvist at PPU manglar eige kapittel om kampen mot revisjonisme: Her har vi eit fint lærestykke om korleis revisjonismen går fram. »Kampen mot moderne-revisjonismen innarbeid i teksten». Var det dette kapitlet TØ /PS hadde i tankane?

V.F.

VEDTAK OM UTKAST TIL NYTT PRINSIPPROGRAM

Vi er uenige i SK sin begrunnelse for å sende ut utkastet som diskusjonsgrunnlag. Strukturen på utkastet egner seg ikke som grunnlag for et nytt prinsippprogram. Avdelinga mener at store deler av forslaget bryter på avgjørende punkter med den kommunistiske teoriens grunnprinsipper. Spesielt alvorlig er det at kampen mot revisjonismen er radert vekk, det samme gjelder i spørsmålet om partiets ledende rolle og arbeiderklassens ledende rolle. Sentralkomiteen må vedta å trekke forslaget tilbake. Det må

nedsettes en ny programkomite med medlemmer som f.eks. E.P. , Morten og andre som har markert seg mot forslaget i debatten.

Alternativt på prinsippprogrammet av 1980 og Militærprogrammet av 1979 legges til grunn for diskusjonen og endringsforslag.

(Alle avdelingas medlemmer var tilstede, 1 stemte mot, ingen avholdende og resten for.)

Boligavd.

HVORDAN PRESENTERER AKP(ML) SEG SJØL?

Av og til som en sekt.

Jeg ser i Klassekampen for Lørdag 15.oktober. Klassekampen selges offentlig , likevel står det under lederen: dagsavis for AKP(m-l). Hvorfor »for»?

Videre: På side 20 samme dag står det om en gruppe som strikker og lager fine saker til julemessa til inntekt for avisa. Det er vel og bra. Men når det står sånn: »Vi samles en søndag i oktober med unger og alt(?), serverer suppe og heimbakt(!) ørød, og regner med at lilla (!) vester skal være salgbart for de som vanligvis(!) kommer på messa» osv. Da reagerer jeg.

Det virker som om det hele er mynta på en ganske spesiell type mennesker. »Vi driver ikke med noe mystisk», forsikrer gruppelederen. Nei, det er ikke noe mystisk med heimbakt og lilla. Men likevel!

Så på side 9, fortsatt samme avis: på »Dokkakurset» kan interesserte bl.a. få vite om »Den store polemikken» fortsatt gjelder.

Blant Klassekampens mange tusen lesere er det garantert en stor del som ikke veit hva »Dokkakurset» og »Den store polemikken» er. Skal de føle seg dumme og utafør de, da?

Disse eksemplene er småting, sjølsagt. Men det er småting som bærer et bestemt sosialt preg, eller klassestempel. Det forteller leseren: »Dette er ikke du med på. Dette forstår ikke du». Jeg mener det støter folk fra oss, og virker undertrykkende. Hva mener du, Sigurd A. ?

Lars O

SVAR PÅ KRITIKK AV UDS FOR UDEMOKRATISK LEDELSE AV PROGRAM- DISKUSJONEN

DSAU har vedtatt en kritikk av UDS ytre by datert 2/10-83, hvor UDS ytre by blir kritisert for å legge opp til en udemokratisk ledelse av prinsippprogramdiskusjonen. Dette begrunnes med:

a. UDS-formannens innledning («R» i bulletinen), var den eneste som ble holdt på formannskonferanse om prinsippprogramdiskusjonen.

b. Denne innledningen er det eneste materiale som det er lagt opp til i PP-diskusjonen fra UDSs side.

c. UDS har ikke gitt anledning til at premissene og bakgrunnen for programutkastet blir lagt fram for avdelingsformennene.

Til dette er å si:

a. UDS kan ikke se noe udemokratisk i at en innledning som gikk i mot programutkastet var den eneste som ble holdt på formannskonferansen. Tvert i mot, programforslagforfatterne har hatt all mulighet til å legge fram synet sitt skriftlig gjennom selve utkastet. Ø [redacted] har også gitt uttrykk for synet sitt i Røde Fane nr. 4/83, som har vært tilgjengelig for alle medlemmer.

UDS oppfatter situasjonen slik at det er positivt og nødvendig nettopp for å få en skikkelig diskusjon, at motsigelser presenteres på den måten som har skjedd i dette tilfellet. UDS oppfatter denne metoden som et stort framskritt f.eks. i forhold til formannskonferanser arrangert av DS, hvor det ofte til og med mangler en skikkelig dagsorden. Den omtalte formannskonferansen blei videre godt mottatt av avdelingsformennene.

b. At innledningen til UDS-formannen var det eneste materiale som var lagt opp til diskusjon, er ikke riktig. Følgende materiale ble foreslått for

avdelingsformennene: Utkastet, PP-80, Militærprogrammet fra 79, Beretning -76, Tesene om høyreavviket, Staten og revolusjonen, Renegaten Kautsky, KKPs brev nr. 9, - og altså innledningen fra UDS-formannen (se s.57 i bulletinen). Forøvrig har UDS pålagt avdelingene å følge diskusjonsopplegget presentert i TF.

c. UDS mener at premissene og bakgrunnen for programforslaget kommer godt nok fram gjennom selve forslaget. UDS ser ingen fare for at programforfatterne skal bli undertrykt i den videre debatten.

Forøvrig: Det er tydelig at DSAU mener at de burde vært varsle på forhånd om formannskonferansen og innledningen. DSAU sier videre at dette er det ikke noen vedtektsfestet hjemmel for, og det har de helt rett i. Det har heller aldri vært praksis at UDSer og avd.styrer forhåndsvarsler overordna organer om slike diskusjoner og innledninger. Det bør heller ikke gjennom denne saken skapes presedens for en slik praksis.

Konklusjon: UDS vil avvise DSAU-kritikken for udemokratisk behandling av PP-diskusjonen som uten saklig grunnlag. UDS ser på kritikken som et uttrykk for at det eksisterer politiske uenigheter mellom UDS ytre by og DSAU om innholdet i PP-forslaget.

UD-styret.

Vi sender denne måneden ut DISKUSJONS-BULLETIN OM PRINSIPP-PROGRAMMET NR. 2-83. Bulletinen koster denne gangen kr. 10.- gjennom laga.

Vi har mottatt et innlegg fra Ulf som står over til neste nummer og vil bli trykt sammen med vedtaket på distriktsmøtet i -82 og et svar fra dsau. -red.

INNHold.

Oppsummering om kommunevalget -83 fra DSAU	2
Uttalelse fra DSAU om stortingsvalget -85	4
Kvinnespørsmålet må med i prinsippprogramdebatten	6
Forslag til diskusjonsopplegg om kvinnekartet i programmet	6
Vi er arbeidernes kommunistparti-ikke arbeidernes krigsparti, av pål s.	7
Oss rever imellom av VF	13
Vedtak om utkast til nytt prinsippprogram	18
Hvordan presenterer AKP(m-l) seg sjøl? av Lars O.	18
Svar på kritikk av UDS for udemokratisk ledelse av programdiskusjonen	19